

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/825

z dnia 30 maja 2018 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) 2016/1036 w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej oraz rozporządzenie (UE) 2016/1037 w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wspólne zasady dotyczące ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych i przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii znajdują się w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 ⁽²⁾ oraz (UE) 2016/1037 ⁽³⁾ (zwanym dalej łącznie „rozporządzeniami”). Rozporządzenia zostały pierwotnie przyjęte w 1968 r. i ostatnio zmienione w 1996 r. w następstwie zakończenia Rundy Urugwajskiej w ramach Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT). Ze względu na liczne zmiany wprowadzone do rozporządzeń po 1996 r., Rada podjęła decyzję o ich ujednoczeniu w celu zapewnienia jasności i racjonalności.
- (2) Chociaż rozporządzenia były zmieniane i ujednoczane, nie odbył się żaden zasadniczy przegląd ich funkcjonowania. Komisja wszczęła przegląd rozporządzeń między innymi po to, aby lepiej odzwierciedlały one potrzeby przedsiębiorstw na początku XXI wieku.
- (3) W następstwie tego przeglądu należy zmienić niektóre przepisy rozporządzeń w celu zwiększenia przejrzystości i przewidywalności, aby zapewnić skuteczne środki do walki z retorsjami handlowymi ze strony państw trzecich, zwiększyć wydajność i skuteczność egzekwowania przepisów oraz zoptymalizować procedury przeglądu. Ponadto w rozporządzeniach należy ująć niektóre praktyki stosowane w ostatnich latach w kontekście dochodzeń antydumpingowych i dotyczących ceł wyrównawczych.
- (4) Aby zwiększyć przejrzystość i przewidywalność dochodzeń antydumpingowych i dotyczących ceł wyrównawczych, strony, których będzie dotyczyć nałożenie tymczasowych środków antydumpingowych i wyrównawczych, a w szczególności importerów, należy powiadamiać o zbliżającym się nałożeniu takich środków. Ponadto, jeżeli w danym dochodzeniu nałożenie środków tymczasowych nie jest wskazane, strony należy odpowiednio wcześniej powiadomić o tym, że środki nie zostaną nałożone. Aby ograniczyć ryzyko znacznego wzrostu przywozu w okresie wcześniejszego informowania, Komisja powinna dokonywać rejestracji przywozu, jeśli jest to możliwe. Wprowadzając obowiązek rejestracji przywozu w okresie wcześniejszego informowania, należy wziąć pod uwagę, że

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2014 r. (Dz.U. C 443 z 22.12.2017, s. 934) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 16 kwietnia 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 29 maja 2018 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 55).

rejestracja wymaga przeprowadzenia analizy prospektywnej powiązanego ryzyka oraz analizy prawdopodobieństwa, że to ryzyko osłabi skutki naprawcze środków. Ponadto Komisja powinna gromadzić dodatkowe informacje statystyczne na poziomie zintegrowanej taryfy Unii Europejskiej (TARIC) w celu zapewnienia odpowiedniej faktycznej podstawy analizy przywozu. W przypadku gdy rejestracja przywozu jest niemożliwa, a w okresie wcześniejszego informowania występuje dalszy znaczny wzrost przywozu, Komisja powinna uwzględnić tę dodatkową szkodę w marginesie szkody.

- (5) Przed nałożeniem środków tymczasowych należy przewidzieć krótki okres, w którym eksporterzy lub producenci będą mogli sprawdzić obliczenia dotyczące swoich indywidualnych marginesów dumpingu lub kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych oraz marginesu odpowiedniego dla usunięcia szkody dla przemysłu unijnego. Wówczas błędy w obliczeniach będzie można poprawić przed nałożeniem środków.
- (6) Aby zapewnić skuteczność środków do walki z retorsjami handlowymi, unijnym producentom należy umożliwić poleganie na środkach przewidzianych w rozporządzeniach bez obawy, że państwa trzecie zastosują retorsje handlowe. Obowiązujące przepisy przewidują – w szczególnych okolicznościach – wszczęcie dochodzenia bez uprzedniego otrzymania wniosku lub skargi, jeżeli istnieją wystarczające dowody wystąpienia dumpingu lub subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych oraz szkody i związku przyczynowego. Takie szczególne okoliczności powinny obejmować również zagrożenie retorsjami handlowymi stosowanymi przez państwa trzecie.
- (7) W przypadku dochodzenia, które nie jest wszczynane na podstawie wniosku lub skargi, Komisja powinna zwrócić się do unijnych producentów o niezbędne informacje, które umożliwią kontynuowanie dochodzenia; ma to na celu zapewnienie dostępu do informacji wystarczających do przeprowadzenia dochodzenia w przypadku zagrożenia retorsjami handlowymi ze strony państw trzecich.
- (8) Państwa trzecie coraz silniej ingerują w handel surowcami, aby zatrzymać je u siebie z korzyścią dla krajowych dalszych użytkowników; robią to np. poprzez nakładanie podatków wywozowych lub stosowanie systemów podwójnych cen. Tego typu ingerencje dodatkowo zakłócają handel. W efekcie koszty surowców nie odzwierciedlają działania zwykłych mechanizmów rynkowych podaży i popytu na dany surowiec. W rezultacie unijnym producentom szkodzi nie tylko dumping, ale również dodatkowe zakłócenia handlu, które nie dotyczą producentów – znajdujących się poniżej w łańcuchu dostaw – z państw trzecich stosujących tego typu praktyki. Aby zapewnić odpowiednią ochronę handlu, należy odpowiednio uwzględnić takie zakłócenia przy ustalaniu poziomu ceł, które mają zostać nałożone.
- (9) Komisja powinna weryfikować występowanie zakłóceń handlu surowcami na podstawie otrzymanego wniosku lub skargi i przygotowanego przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) wykazu ograniczeń w wywozie surowców przemysłowych lub wszelkich innych baz danych OECD, które zastępują ten spis i określają zakłócenia handlu surowcami.
- (10) Subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych są w Unii zasadniczo zakazane zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). W związku z tym takie subsydia przyznawane przez państwa trzecie wyjątkowo silnie zakłócają handel. Wielkość pomocy państwa zatwierdzona przez Komisję z wpływem czasu stale ulega zmniejszeniu. Przy określaniu poziomu środków wyrównawczych zasada niższego cła może nie być już co do zasady stosowana.
- (11) Jeżeli obowiązywanie środków nie zostanie przedłużone po zakończeniu dochodzenia dotyczącego przeglądu ich wygaśnięcia z uwagi na niestwierdzenie istnienia wymaganych warunków kontynuacji w trakcie dochodzenia, cła od towarów, które zostały poddane odprawie celnej, pobrane podczas dochodzenia powinny zostać zwrócone importerom.
- (12) W stosownych przypadkach Komisja powinna inicjować przeglądy okresowe w sprawach, w których przemysł unijny ponosi wyższe koszty wynikające z ostrzejszych norm socjalnych i środowiskowych. Ponadto Komisja powinna inicjować przeglądy okresowe w przypadku, gdy w krajach wywozu następuje zmiana okoliczności odnoszących się do norm socjalnych i środowiskowych. Na przykład, jeśli państwo, na które nałożono środki, odstępuje od wielostronnej umowy dotyczącej ochrony środowiska i protokołów do niej, której Unia jest stroną, lub od konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) wymienionej w załączniku Ia do niniejszego rozporządzenia, dochodzenie w ramach przeglądu okresowego może skutkować cofnięciem akceptacji obowiązującego zobowiązania. Zakres przeglądu byłby uzależniony od konkretnego charakteru tej zmiany. Takie okresowe przeglądy mogą być również inicjowane z urzędu.
- (13) Komisja ma możliwość przyjmowania zawiadomień interpretacyjnych obejmujących ogólne wytyczne dla potencjalnie zainteresowanych stron na temat stosowania rozporządzeń. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej takie zawiadomienia nie są prawnie wiążące i nie zmieniają bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa Unii. Na podstawie ogólnych zasad równego traktowania i ochrony uprawnień oczekiwania Komisja stosuje takie zawiadomienia, ale nie ma możliwości zrzeczenia się przysługującej jej

swobody uznania w dziedzinie wspólnej polityki handlowej. Przed przyjęciem takich zawiadomień Komisja powinna przeprowadzić konsultacje zgodnie z art. 11 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE). Parlament Europejski i Rada również mają możliwość wyrażenia swych opinii.

- (14) Przemysłu Unii nie należy już definiować poprzez odniesienie do progów wszczęcia określonych w rozporządzeniach.
- (15) Ponadto Komisja powinna zapewniać jak najlepszy dostęp do informacji wszystkim zainteresowanym stronom poprzez wprowadzenie systemu informacyjnego, za pośrednictwem którego zainteresowane strony są powiadamiane o dodaniu do dokumentacji dochodzeniowej nowych informacji niepoufnych, a także poprzez udostępnienie takich informacji zainteresowanym stronom za pośrednictwem platformy internetowej.
- (16) W przypadku gdy we wstępnym dochodzeniu stwierdzono, że margines dumpingu lub kwota subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych są niższe od progów *de minimis*, dochodzenie należy niezwłocznie zakończyć w odniesieniu do eksporterów, których to dotyczy, i nie są oni obejmowani późniejszymi dochodzeniami w ramach przeglądu.
- (17) Komisja powinna przyjąć ofertę zobowiązania, jeżeli jest przekonana na podstawie analizy prospektywnej, że oferta skutecznie eliminuje szkodliwe skutki dumpingu.
- (18) Gdy warunki wszczęcia dochodzenia w sprawie obejścia środków są spełnione, przywóz należy zawsze poddawać rejestracji.
- (19) Z doświadczeń nabytych w zakresie dochodzeń w sprawie obejścia środków wynika, iż czasami mimo że producenci produktu objętego postępowaniem nie stosują praktyk mających na celu obejście środków, to są powiązani z producentem objętym pierwotnymi środkami. W takich przypadkach producentowi nie należy odbierać możliwości uzyskania zwolnienia tylko dlatego, że przedsiębiorstwo jest powiązane z producentem objętym pierwotnymi środkami. Dlatego też należy wyeliminować warunek przewidujący, że w celu uzyskania zwolnienia z wymogu rejestracji lub z rozszerzonego cła producenci produktu objętego postępowaniem nie powinni być powiązani z żadnym producentem objętym pierwotnymi środkami. Ponadto, jeżeli obchodzenie środków ma miejsce w Unii, powiązanie importerów z producentami objętymi środkami nie powinno być decydującym czynnikiem przy podejmowaniu decyzji, czy importer może uzyskać zwolnienie.
- (20) W przypadku gdy liczba unijnych producentów jest na tyle wysoka, że konieczny jest dobór próby, producentów należy dobrać spośród wszystkich unijnych producentów, a nie tylko spośród producentów, którzy złożyli wniosek lub wnieśli skargę.
- (21) W przypadku zakłóceń handlu surowcami określonych w art. 7 ust. 2a rozporządzenia (UE) 2016/1036 zmienionego niniejszym rozporządzeniem Komisja powinna przeprowadzić test dotyczący interesu Unii określony w art. 7 ust. 2b tego rozporządzenia. Jeżeli Komisja zdecyduje, przy ustalaniu poziomu ceł zgodnie z art. 7 tego rozporządzenia, zastosować jego art. 7 ust. 2, powinna przeprowadzić test dotyczący interesu Unii zgodnie z art. 21 tego rozporządzenia na podstawie środków określonych zgodnie z jego art. 7 ust. 2.
- (22) Stosując test dotyczący interesu Unii, możliwość zgłoszenia uwag powinni mieć wszyscy unijni producenci, a nie tylko producenci, którzy złożyli wniosek lub wnieśli skargę.
- (23) Dzięki rocznemu sprawozdaniu Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wdrożenia rozporządzeń możliwe jest regularne i terminowe monitorowanie instrumentów ochrony handlu. Parlament Europejski powinien przeprowadzić wymianę poglądów na temat tego sprawozdania, a taka wymiana powinna również obejmować funkcjonowanie instrumentów ochrony handlu. Rada powinna mieć możliwość udziału w takiej wymianie poglądów.
- (24) Komisja powinna rozszerzyć zakres stosowania i poboru ceł antydumpingowych i wyrównawczych, by objąć nim szelf kontynentalny państw członkowskich lub wyłączną strefę ekonomiczną zadeklarowaną przez państwa członkowskie na podstawie Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS), pod warunkiem że produkt objęty środkami jest stosowany w obu miejscach w celu poszukiwania lub eksploatacji nieożywionych zasobów naturalnych dna morskiego i jego podglebia lub w celu produkowania energii z wody, prądów i wiatru i pod warunkiem że produkt objęty środkami jest użytkowany w znacznych ilościach. Zamiar takiego rozszerzenia zastosowania powinien być przedstawiony w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania i powinien zostać poparty

wystarczającymi dowodami we wniosku. W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze, aby określić warunki stosowania i poboru ceł antydumpingowych i wyrównawczych. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.

- (25) W celu zaktualizowania wykazu określającego zakłócenia handlu surowcami poprzez dodanie dalszych rodzajów zakłóceń handlu surowcami, w przypadku gdy przygotowany przez OECD wykaz ograniczeń w wywozie surowców przemysłowych lub wszelkie inne bazy danych OECD, które zastępują ten wykaz i określają zakłócenia handlu surowcami, inne niż wymienione w wykazie, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmiany wykazu zakłóceń handlu surowcami, o którym mowa w art. 7 ust. 2a rozporządzenia (UE) 2016/1036. Ponadto w celu należytego zajęcia się znacznym wzrostem przywozu, w przypadku gdy ma to miejsce w okresie wcześniejszego informowania, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do przedłużenia lub skrócenia okresu wcześniejszego informowania. Okres wcześniejszego informowania powinien zostać skrócony, jeżeli wystąpi znaczny wzrost przywozu, a Komisja nie jest w stanie rozwiązać tej kwestii. Niemniej jednak, jeżeli nie wystąpi znaczny wzrost przywozu lub jeżeli Komisja jest w stanie rozwiązać tę kwestię, okres wcześniejszego informowania powinien zostać przedłużony, by zapewnić przewidywalność potrzebną unijnym podmiotom. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽²⁾. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (26) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (UE) 2016/1036 oraz (UE) 2016/1037,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) 2016/1036 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 ust. 1 część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Do celów niniejszego rozporządzenia termin »przemysł Unii« interpretuje się jako odnoszący się do wszystkich unijnych producentów produkujących podobne produkty lub do tych unijnych producentów, których łączna produkcja stanowi znaczną część całkowitej produkcji tych produktów w Unii, z wyjątkiem następujących przypadków:”;

- 2) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Wnioski mogą również być wnoszone wspólnie przez przemysł Unii – lub przez osobę fizyczną bądź prawną lub organizację nieposiadającą osobowości prawnej działającą w ich imieniu – oraz związki zawodowe lub mogą być popierane przez związki zawodowe. Powyższe nie ma wpływu na możliwość wycofania wniosku przez przemysł Unii.”;

- b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Komisja ułatwia dostęp do instrumentu ochrony handlu zróżnicowanym i rozczłonkowanym sektorom przemysłu, składającym się głównie z małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) za pośrednictwem wyspecjalizowanego punktu pomocy dla MŚP, na przykład poprzez podnoszenie ich poziomu wiedzy, udzielanie ogólnych informacji i wyjaśnień na temat procedur oraz sposobu składania wniosków, wydawanie standardowych kwestionariuszy we wszystkich językach urzędowych Unii i odpowiadanie na pytania ogólne, niedotyczące konkretnych spraw.

Punkt pomocy dla MŚP udostępnia standardowe formularze statystyczne, które mają być przedkładane do celów wykazania zdolności do udziału w postępowaniu, oraz kwestionariusze.”;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

3) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 7 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„7. Producenci unijni, związki zawodowe, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne stowarzyszenia, organizacje użytkowników i organizacje konsumenckie, zgłaszający się zgodnie z art. 5 ust. 10, oraz przedstawiciele kraju wywozu, mogą na pisemny wniosek zapoznać się ze wszystkimi informacjami – z wyjątkiem wewnętrznych dokumentów sporządzonych przez organy Unii lub jej państwa członkowskie – udostępnionymi przez każdą ze stron dochodzenia, mającymi znaczenie dla przedstawienia ich stanowisk, niepoufnymi w rozumieniu art. 19 i wykorzystywanymi w ramach dochodzenia.”;

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. W przypadku postępowania wszczętego na podstawie art. 5 ust. 9 dochodzenie, jeśli to możliwe, zostaje zakończone w ciągu jednego roku. W każdym przypadku dochodzenia takie we wszystkich sprawach zostają zakończone w ciągu 14 miesięcy od daty ich wszczęcia w oparciu o ustalenia poczynione na podstawie art. 8 w odniesieniu do zobowiązań lub ustalenia poczynione na podstawie art. 9 w odniesieniu do podjęcia ostatecznych działań. Okresy objęte dochodzeniem w miarę możliwości pokrywają się z rokiem obrotowym, zwłaszcza w przypadku zróżnicowanych i rozczłonkowanych sektorów, składających się głównie z MŚP.”;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„10. Unijni producenci produktu podobnego są wzywani do podjęcia współpracy z Komisją w ramach dochodzeń, które wszczęto zgodnie z art. 5 ust. 6.

11. W Komisji funkcjonuje biuro rzecznika praw stron w postępowaniach, który zapewnia możliwość skutecznego korzystania z praw procesowych przez zainteresowane strony; uprawnienia i zakres odpowiedzialności rzecznika praw stron w postępowaniach są określone w mandacie przyjętym przez Komisję.”;

4) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Cła tymczasowe mogą zostać nałożone, jeżeli:

a) postępowanie zostało wszczęte zgodnie z art. 5;

b) zostało wydane odpowiednie zawiadomienie oraz stworzono zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość przedstawienia informacji i uwag zgodnie z art. 5 ust. 10;

c) wstępnie stwierdzono istnienie dumpingu i wynikającą z niego szkodę dla przemysłu Unii; oraz

d) interes Unii wymaga interwencji w celu zapobieżenia takiej szkodzi.

Cła tymczasowe nakłada się nie wcześniej niż 60 dni od wszczęcia postępowania i co do zasady nie później niż siedem miesięcy od wszczęcia postępowania, a w każdym razie nie później niż osiem miesięcy od tej daty.

Cel tymczasowych nie nakłada się w okresie trzech tygodni od przesłania informacji do zainteresowanych stron zgodnie z art. 19a (okres wcześniejszego informowania). Dostarczenie takich informacji pozostaje bez uszczerbku dla późniejszych powiązanych decyzji, które mogą zostać podjęte przez Komisję.

W terminie do dnia 9 czerwca 2020 r. Komisja dokonuje przeglądu, czy w okresie wcześniejszego informowania nastąpił znaczny wzrost przywozu i czy, jeżeli wzrost taki nastąpił, spowodował dodatkową szkodę dla przemysłu Unii pomimo środków, jakie Komisja mogła przyjąć na podstawie art. 14 ust. 5a i art. 9 ust. 4. Przegląd opiera się w szczególności na danych zgromadzonych na podstawie art. 14 ust. 6 oraz wszelkich odpowiednich informacjach, którymi dysponuje Komisja. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 23a w celu zmiany czasu trwania okresu wcześniejszego informowania na dwa tygodnie w przypadku wystąpienia znacznego wzrostu przywozu, który spowodował dodatkową szkodę, i na cztery tygodnie, jeżeli ten wzrost nie wystąpił.

Komisja podaje do wiadomości publicznej na swojej stronie internetowej informacje o zamiarze nałożenia celów tymczasowych, w tym o możliwych stawkach celnych, w momencie przekazania zainteresowanym stronom informacji zgodnie z art. 19a.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„2a. Sprawdzając, czy cło niższe od marginesu dumpingu wystarczy do usunięcia szkody, Komisja uwzględnia, czy w odniesieniu do danego produktu występują zakłócenia handlu surowcami.

Do celów niniejszego ustępu za zakłócenia handlu surowcami uznaje się następujące środki: systemy podwójnych cen, należności wywozowe, wywozowy podatek wyrównawczy, kontyngent wywozowy, zakaz wywozu, podatek od wywozu, wymóg uzyskania zezwolenia, minimalna cena eksportowa, obniżka kwoty zwrotu lub wykluczenie możliwości zwrotu podatku od wartości dodanej (VAT), ograniczenia w punkcie odprawy celnej dla eksporterów, wykaz kwalifikowanych eksporterów, obowiązek dostaw na rynek krajowy, prawo do wydobycia jedynie na własne potrzeby przedsiębiorstwa (*captive mining*), jeśli ceny danego surowca są znacznie niższe od cen na reprezentatywnych rynkach międzynarodowych.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 23a w celu zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie dalszych zakłóceń handlu surowcami do wykazu, o którym mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, jeśli przygotowany przez OECD wykaz ograniczeń w wywozie surowców przemysłowych lub wszelkie inne bazy danych OECD, które zastępują ten wykaz, określą inne rodzaje środków.

Dochodzenie obejmuje wszelkie zakłócenia handlu surowcami wymienione w akapicie drugim niniejszego ustępu, co do których Komisja posiada wystarczające dowody ich występowania zgodnie z art. 5.

Do celów niniejszego rozporządzenia na pojedynczy surowiec, nieprzetworzony lub przetworzony, w tym energię, w przypadku którego stwierdzono zakłócenia, musi przypadać nie mniej niż 17 % kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem. Do celów tego obliczenia stosuje się niezakłóconą cenę danego surowca ustaloną na reprezentatywnych rynkach międzynarodowych.

2b. Jeżeli Komisja, na podstawie wszystkich dostarczonych informacji, może jednoznacznie stwierdzić, że w interesie Unii jest, aby określić kwoty ceł tymczasowych zgodnie z ust. 2a niniejszego artykułu, ust. 2 niniejszego artykułu nie ma zastosowania. Komisja aktywnie dąży do uzyskania od zainteresowanych stron informacji pozwalających jej ustalić, czy zastosowanie ma mieć ust. 2 czy ust. 2a niniejszego artykułu. W związku z tym Komisja analizuje wszystkie stosowne informacje, takie jak informacje o wolnych mocach w kraju wywozu, konkurencji o surowce i wpływie na łańcuchy dostaw dla przedsiębiorstw unijnych. Przy braku współpracy Komisja może stwierdzić, że w interesie Unii leży zastosowanie ust. 2a niniejszego artykułu. Przeprowadzając test dotyczący interesu Unii zgodnie z art. 21, szczególną uwagę poświęca się tej kwestii.

2c. Jeżeli margines szkody jest obliczany według ceny docelowej, użyty zysk docelowy ustala się z uwzględnieniem takich czynników, jak poziom zyskowności przed wzrostem przywozu z państwa objętego dochodzeniem, poziom zyskowności potrzebny do pokrycia pełnych kosztów i inwestycji, działalności badawczo-rozwojowej i innowacji oraz poziom zyskowności spodziewany w normalnych warunkach konkurencji. Taka marża zysku nie może być niższa niż 6 %.

2d. Przy ustalaniu ceny docelowej należy uwzględnić rzeczywisty koszt produkcji wytwarzanej przez przemysł Unii, wynikający z wielostronnych umów dotyczących ochrony środowiska oraz protokołów do nich, których Unia jest stroną, a także z konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) wymienionych w załączniku Ia do niniejszego rozporządzenia. Ponadto uwzględnia się przyszłe koszty, które nie zostały uwzględnione w ust. 2c niniejszego artykułu, które wynikają z tych umów i konwencji i które przemysł Unii poniesie w okresie stosowania środka zgodnie z art. 11 ust. 2.”;

5) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku wstępnego stwierdzenia dumpingu i szkody Komisja może, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 15 ust. 2, przyjąć złożoną przez eksportera ofertę zadowalającego, dobrowolnego zobowiązania do zmiany cen lub zaprzestania wywozu po cenach dumpingowych, jeżeli szkodliwe efekty dumpingu zostaną dzięki temu usunięte.

W takim przypadku oraz tak długo, jak takie zobowiązania pozostają w mocy, odpowiednio do przypadku cła tymczasowe nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 ust. 1 albo cła ostateczne nałożone zgodnie z art. 9 ust. 4 nie mają zastosowania do odnośnego przywozu produktów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań, wraz z późniejszymi zmianami.

Podwyżki cen wynikające ze zobowiązań nie mogą być wyższe niż jest to niezbędne do wyeliminowania marginesu dumpingu, natomiast są niższe od marginesu dumpingu, w przypadku gdy taka podwyżka byłaby odpowiednia do usunięcia szkody dla przemysłu Unii.

Przy ocenie, czy wynikająca z takich zobowiązań podwyżka cen niższa niż margines dumpingu wystarczy do usunięcia szkody, odpowiednio stosuje się art. 7 ust. 2a, 2b, 2c i 2d.”;

b) ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Z wyjątkiem szczególnych okoliczności oferty zobowiązań składa się nie później niż pięć dni przed końcem okresu, w którym można składać oświadczenia na podstawie art. 20 ust. 5, tak aby zapewnić innym stronom możliwość przedstawienia uwag.”;

c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Oferowane zobowiązania nie muszą zostać zaakceptowane, jeżeli ich przyjęcie uznaje się za nierealistyczne, przykładowo gdy liczba rzeczywistych lub potencjalnych eksporterów jest zbyt duża, lub ze względu na inne przyczyny, w tym wynikające z założeń polityki ogólnej, które obejmują w szczególności zasady i zobowiązania określone w wielostronnych umowach dotyczących ochrony środowiska oraz protokołach do nich, których Unia jest stroną, a także konwencjach MOP wymienionych w załączniku Ia do niniejszego rozporządzenia. Zainteresowanemu eksporterowi można podać powody, dla których proponuje się odrzucić ofertę zobowiązania oraz - można umożliwić mu przedstawienie uwag w tej sprawie. Powody odrzucenia są określane w ostatecznej decyzji.

4. Strony oferujące zobowiązanie mają obowiązek przedstawienia także jego niepoufnej wersji spełniającej wymogi art. 19, tak aby strony dochodzenia, Parlament Europejski i Rada mogły mieć do niej dostęp.

Ponadto przed przyjęciem wszelkich takich ofert przemysł Unii ma możliwość przedstawienia uwag dotyczących głównych warunków zobowiązania.”;

6) art. 9 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku postępowania wszczętego na podstawie art. 5 ust. 9 szkodę uważa się co do zasady za nieznaczną, jeżeli dany przywóz jest mniejszy od wielkości określonych w art. 5 ust. 7. Postępowanie takie zostaje natychmiast zakończone w przypadku stwierdzenia, że margines dumpingu wynosi mniej niż 2 % wyrażone jako udział procentowy w cenie eksportowej.

4. Jeżeli ostatecznie ustalone fakty wykazują istnienie dumpingu i spowodowanej nim szkody oraz jeżeli interes Unii wymaga interwencji zgodnie z art. 21, Komisja nakłada ostateczne cło antydumpingowe zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3. W przypadku obowiązywania ceł tymczasowych Komisja wszczyna tę procedurę nie później niż jeden miesiąc przed wygaśnięciem tego cła.

Kwota cła antydumpingowego nie może przekraczać stwierdzonego marginesu dumpingu, lecz powinna być niższa od tego marginesu, jeżeli niższe cło byłoby odpowiednio do usunięcia szkody dla przemysłu Unii. Art. 7 ust. 2a, 2b, 2c i 2d stosuje się odpowiednio.

Jeżeli Komisja nie rejestruje przywozu, ale stwierdza, na podstawie analizy wszelkich odpowiednich informacji, którymi dysponuje przy przyjmowaniu środków ostatecznych, że w okresie wcześniejszego informowania ma miejsce dalszy znaczny wzrost przywozu objętego dochodzeniem, Komisja uwzględni dodatkową szkodę wynikającą z tego wzrostu, ustalając margines szkody na okres nie dłuższy niż ten, o którym mowa w art. 11 ust. 2.”;

7) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Przeгляд wygaśnięcia środków antydumpingowych wszczyna się w przypadku, gdy wniosek o jego wszczęcie zawiera wystarczające dowody na to, że wygaśnięcie środków prawdopodobnie doprowadziłoby do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody. Prawdopodobieństwo takie można wykazać, np. dowodząc kontynuacji dumpingu i szkody lub dowodząc, że wyeliminowanie szkody w części lub całości wynika z zastosowania środków, lub dowodząc, że sytuacja eksporterów lub warunki rynkowe mogą wskazywać na prawdopodobieństwo dalszego występowania szkodliwego dumpingu, lub dowodząc, że wciąż występują zakłócenia handlu surowcami.”;

b) w ust. 5 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli w następstwie dochodzenia przeprowadzonego zgodnie z ust. 2 dany środek wygasa, wszelkie cła od towarów, które zostały poddane odprawie celnej, pobrane od dnia wszczęcia tego dochodzenia są zwracane, pod warunkiem że krajowe organy celne otrzymały wniosek o zwrot cła i rozpatrzyły go pozytywnie zgodnie z odpowiednim unijnym prawodawstwem celnym dotyczącym zwrotu i umorzenia cła. Taki zwrot cła nie stanowi podstawy dla zapłaty odsetek przez krajowe organy celne.”;

8) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„3. Dochodzenia na mocy niniejszego artykułu wszczyna się z inicjatywy Komisji, na wniosek państwa członkowskiego lub dowolnej zainteresowanej strony, w przypadkach gdy wniosek zawiera wystarczające dowody dotyczące czynników wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu. Wszczęcie następuje w drodze rozporządzenia Komisji, w którym nakazuje się organom celnym poddanie przywozu rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 lub żądanie gwarancji. Komisja informuje państwa członkowskie, gdy zainteresowana strona lub państwo członkowskie wystąpiły z wnioskiem uzasadniającym wszczęcie dochodzenia, a Komisja zakończyła jego analizę, lub gdy Komisja samodzielnie ustaliła, że należy wszcząć dochodzenie.”;

b) ust. 4 akapity pierwszy, drugi, trzeci i czwarty otrzymują brzmienie:

„4. Przywożone produkty nie podlegają rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 ani środkom, w przypadku gdy handel nimi prowadzą przedsiębiorstwa korzystające ze zwolnień.

Wnioski o przyznanie zwolnienia wraz ze stosownymi dowodami przedstawia się w terminach wskazanych w rozporządzeniu Komisji, zgodnie z którym dochodzenie zostało wszczęte.

W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem mają miejsce poza Unią, zwolnienie może zostać przyznane producentom danego produktu, co do których stwierdzono, iż nie biorą udziału w praktyce obejścia środków w rozumieniu ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem mają miejsce w Unii, zwolnienie może zostać przyznane importerom, którzy wykażą, iż nie biorą udziału w praktyce obejścia środków w rozumieniu ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.”;

9) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na podstawie niniejszego rozporządzenia mogą zostać przyjęte przepisy szczególne, w szczególności dotyczące wspólnej definicji pojęcia pochodzenia, zawartej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 (*), oraz dotyczące stosowania i poboru cła antydumpingowego na szelfie kontynentalnym państw członkowskich lub w wyłącznej strefie ekonomicznej zadeklarowanej przez państwa członkowskie na mocy Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Poczynając od wszczęcia dochodzenia, Komisja, po poinformowaniu w odpowiednim czasie państw członkowskich, może polecić organom celnym podjęcie odpowiednich kroków w celu rejestrowania przywożonych produktów, tak by można było następnie zastosować środki wobec tego przywozu od daty takiej rejestracji. Przywóz podlega rejestracji na wniosek przemysłu Unii, który to wniosek zawiera dostateczne dowody uzasadniające takie działanie. Przywóz można również poddać rejestracji z inicjatywy Komisji. Rejestracja zostaje wprowadzona rozporządzeniem Komisji. Takie rozporządzenie określa cel działania oraz, w stosownych przypadkach, szacunkową kwotę przyszłej należności. Okres poddania przywożonych produktów obowiązkowej rejestracji nie przekracza dziewięciu miesięcy.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Komisja rejestruje przywóz zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu w okresie wcześniejszego informowania zgodnie z art. 19a, chyba że dysponuje wystarczającymi dowodami w rozumieniu art. 5, potwierdzającymi, że wymogi określone w art. 10 ust. 4 lit. c) albo d) nie są spełnione. Podejmując decyzję o rejestracji, Komisja w szczególności analizuje zebrane informacje na podstawie kodów Zintegrowanej Taryfy Unii Europejskiej (TARIC) utworzonych dla produktu objętego dochodzeniem na podstawie ust. 6 niniejszego artykułu.”.

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Państwa członkowskie co miesiąc składają Komisji sprawozdania na temat handlu produktami przyzwozowymi podlegającymi dochodzeniu i środkom, a także na temat kwoty ceł pobranych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Wszczynając dochodzenie zgodnie z art. 5, Komisja tworzy kody TARIC dla produktu objętego dochodzeniem. Państwa członkowskie, składając sprawozdania dotyczące produktu objętego dochodzeniem, korzystają z tych kodów TARIC od momentu wszczęcia dochodzenia. Komisja może, na wyraźny i uzasadniony wniosek zainteresowanej strony, podjąć decyzję o przekazaniu zainteresowanym stronom niepoufnego podsumowania informacji dotyczących zagregowanej wielkości i wartości przywozu danych produktów.”;

e) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8. Zawsze gdy Komisja zamierza przyjąć dowolny dokument zawierający ogólne wytyczne dla potencjalnie zainteresowanych stron na temat stosowania niniejszego rozporządzenia, przeprowadza się konsultacje publiczne zgodnie z art. 11 ust. 3 TUE. Parlament Europejski i Rada także mogą wyrazić swoje opinie.”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 14a

Szelf kontynentalny lub wyłączna strefa ekonomiczna

1. Cło antidumpingowe może zostać także nałożone na dowolny produkt przywożony po cenach dumpingowych w znaczących ilościach na sztuczną wyspę, stałą lub pływającą instalację lub dowolną inną konstrukcję na szelfie kontynentalnym państwa członkowskiego lub do wyłącznej strefy ekonomicznej zadeklarowanej przez państwo członkowskie na mocy UNCLOS, jeżeli przywóz miałby spowodować szkodę dla przemysłu Unii. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające warunki nakładania takiego cła oraz procedury dotyczące notyfikowania i zgłaszania takich produktów oraz płatności takiego cła, w tym odzyskiwania, zwrotu i umorzenia (narzędzie celne). Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3.

2. Komisja nakłada cło, o którym mowa w ust. 1, jedynie od dnia, w którym narzędzie celne, o którym mowa w ust. 1, staje się gotowe do zastosowania. Komisja informuje wszystkie podmioty gospodarcze, że narzędzie celne jest gotowe do zastosowania, osobnym obwieszczeniem publikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.”;

11) art. 17 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku dużej liczby unijnych producentów, eksporterów lub importerów, typów produktu lub transakcji dochodzenie można ograniczyć do rozsądnej liczby stron, produktów lub transakcji, wykorzystując statystycznie reprezentatywne próby w oparciu o informacje dostępne w momencie ich doboru, albo do największej reprezentatywnej wielkości produkcji, sprzedaży lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie.

2. Ostatecznego wyboru stron, typów produktów lub transakcji dokonuje Komisja na podstawie niniejszych przepisów o doborze próby. Jednakże w celu umożliwienia doboru reprezentatywnej próby preferowany jest dobór próby po konsultacji i za zgodą zainteresowanych stron, pod warunkiem że strony zgłoszą się i udostępnią informacje w ciągu jednego tygodnia od wszczęcia dochodzenia.”;

12) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 19a

Informacje na etapie tymczasowym

1. Unijni producenci, importerzy i eksporterzy oraz ich reprezentatywne stowarzyszenia, jak również przedstawiciele kraju wywozu mogą wystąpić o informacje dotyczące planowanego nałożenia ceł tymczasowych. Wnioski o udzielenie takich informacji składane są na piśmie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Takie informacje przekazuje się tym stronom na trzy tygodnie przed nałożeniem ceł tymczasowych. W informacjach takich, z należyтым uwzględnieniem konieczności przestrzegania obowiązku zachowania poufności, o którym mowa w art. 19, zawiera się: podsumowanie dotyczące zaproponowanych ceł przedstawiane jedynie do celów informacyjnych oraz szczegóły obliczeń dotyczących marginesu dumpingu i marginesu odpowiedniego do usunięcia szkody, jaką ponosi przemysł Unii. W terminie trzech dni roboczych od przekazania im takich informacji strony mogą przedstawić uwagi dotyczące poprawności obliczeń.

2. Jeżeli planuje się kontynuowanie dochodzenia, jednak bez nakładania cel tymczasowych, zainteresowane strony zostają powiadomione o nienakładaniu cel na trzy tygodnie przed upływem terminu nałożenia cel tymczasowych, o którym mowa w art. 7 ust. 1.”;
- 13) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. W celu zapewnienia solidnej podstawy, w oparciu o którą Komisja będzie mogła uwzględnić wszystkie opinie i informacje przy podejmowaniu decyzji o tym, czy nakładanie środków leży w interesie Unii, producenci unijni, związki zawodowe, importerzy i ich reprezentatywne stowarzyszenia, reprezentatywni użytkownicy oraz reprezentatywne organizacje konsumenckie mogą w terminach określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania antydumpingowego zgłosić się i dostarczyć Komisji informacje. Informacje takie lub stosowne ich streszczenia udostępnia się innym stronom określonym w niniejszym artykule, a strony te mają prawo odnieść się do tych informacji.”;
- b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Strony działające zgodnie z ust. 2 mogą przedstawić uwagi na temat zastosowania cel tymczasowych. Uwagi takie muszą wpłynąć w terminie 15 dni od daty zastosowania takich środków, aby były uwzględnione, i są one lub ich odpowiednie podsumowania udostępniane innym stronom, które mogą ustosunkować się do tych uwag.”;
- 14) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie roczne na temat stosowania i wdrożenia niniejszego rozporządzenia, należycie uwzględniając potrzebę ochrony informacji poufnych w rozumieniu art. 19.
- Sprawozdanie to zawiera informacje o stosowaniu środków tymczasowych i ostatecznych, o zakończeniu dochodzeń bez wprowadzania środków, zobowiązaniach, o ponownych dochodzeniach, przeglądach, znaczących zakłóceniach i wizytach weryfikacyjnych oraz o działalności różnych organów odpowiedzialnych za monitorowanie wdrażania niniejszego rozporządzenia i wypełniania wynikających z niego obowiązków. Sprawozdanie zawiera także informacje na temat stosowania instrumentów ochrony handlu przez państwa trzecie w odniesieniu do Unii oraz na temat odwołań od nałożonych środków. Obejmuje ono czynności rzecznika praw stron w postępowaniach z Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Handlu oraz czynności punktu pomocy dla MŚP w związku ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia.
- Sprawozdanie opisuje również sposób analizowania i uwzględniania w ramach dochodzeń norm socjalnych i środowiskowych. Do takich norm należą normy wynikające z wielostronnych umów dotyczących ochrony środowiska, których Unia jest stroną, oraz z konwencji MOP wymienionych w załączniku Ia do niniejszego rozporządzenia, a także z równoważnego ustawodawstwa krajowego kraju wywozu.”;
- b) dodaje się ustęp w brzmieniu:
- „4. Do dnia 9 czerwca 2023 r., a następnie co pięć lat Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie przegląd stosowania art. 7 ust. 2a, art. 8 ust. 1 i art. 9 ust. 4, w tym ocenę tego stosowania. Takiemu przeglądowi może, w stosownym przypadku, towarzyszyć wniosek ustawodawczy.”;
- 15) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 23a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienie do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 ust. 1, powierza się Komisji na okres dwóch lat od dnia 8 czerwca 2018 r.; z uprawnienia tego Komisja może skorzystać tylko jeden raz.

Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 ust. 2a, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 8 czerwca 2018 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem pięcioletniego okresu. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na taki sam okres, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7 ust. 1 i 2a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa (*).

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akty delegowane przyjęte na podstawie art. 7 ust. 1 i 2a wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania danego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

(*) Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.”.

Artykuł 2

W rozporządzeniu (UE) 2016/1037 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9 ust. 1 część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Do celów niniejszego rozporządzenia termin »przemysł Unii« interpretuje się jako odnoszący się do wszystkich unijnych producentów produkujących podobne produkty lub do tych producentów unijnych, których łączna produkcja stanowi znaczną część całkowitej produkcji tych produktów w Unii, z wyjątkiem gdy:”;

2) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 po akapicie pierwszym dodaje się akapit w brzmieniu:

„Skargi mogą również być wnoszone wspólnie przez przemysł Unii – lub przez osobę fizyczną bądź prawną lub stowarzyszenie nieposiadające osobowości prawnej działające w ich imieniu – oraz związki zawodowe lub mogą być popierane przez związki zawodowe. Powyższe nie ma wpływu na możliwość wycofania skargi przez przemysł Unii.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Komisja ułatwia dostęp do instrumentu ochrony handlu zróżnicowanym i rozczłonkowanym sektorom przemysłu, składającym się głównie z małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) za pośrednictwem wyspecjalizowanego punktu pomocy dla MŚP, na przykład poprzez podnoszenie ich poziomu wiedzy, udzielanie ogólnych informacji i wyjaśnień na temat procedur oraz sposobu składania skarg, wydawanie standardowych kwestionariuszy we wszystkich językach urzędowych Unii i odpowiadanie na pytania ogólne, nie dotyczące konkretnych spraw.

Punkt pomocy dla MŚP udostępnia standardowe formularze statystyczne, które mają być przedkładane do celów wykazania zdolności do udziału w postępowaniu, oraz kwestionariusze.”;

3) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 7 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„7. Producenci unijni, rząd kraju pochodzenia lub wywozu, związki zawodowe, importerzy, eksporterzy, ich stowarzyszenia przedstawicielskie, organizacje użytkowników i organizacje konsumenckie, które ujawniły się zgodnie z art. 10 ust. 12 akapit drugi, mogą, na pisemny wniosek, zapoznać się ze wszystkimi informacjami udostępnionymi Komisji przez każdą stronę uczestniczącą w dochodzeniu, z wyjątkiem wewnętrznych dokumentów sporządzonych przez organy Unii lub jej państwa członkowskie, które są istotne dla przedstawienia ich stanowisk, nie są poufne w rozumieniu art. 29 i które są wykorzystywane w dochodzeniu.”;

b) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. W przypadku postępowania wszczętego na podstawie art. 10 ust. 11 dochodzenie, jeśli to możliwe, zostaje zakończone w ciągu jednego roku. W każdym przypadku dochodzenia takie we wszystkich sprawach zostają zakończone w ciągu 13 miesięcy od daty ich wszczęcia w oparciu o ustalenia poczynione na podstawie art. 13 w odniesieniu do zobowiązań lub ustalenia poczynione na podstawie art. 15 w odniesieniu do podjęcia ostatecznych działań. Okresy dochodzenia w miarę możliwości pokrywają się z rokiem obrotowym, zwłaszcza w przypadku zróżnicowanych i rozczłonkowanych sektorów, składających się głównie z MŚP.”;

c) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„11. Unijni producenci produktu podobnego są wzywani do podjęcia współpracy z Komisją w ramach dochodzeń, które wszczęto zgodnie z art. 10 ust. 8.

12. W Komisji funkcjonuje biuro rzecznika praw stron w postępowaniach, który zapewnia możliwość skutecznego korzystania z praw procesowych przez zainteresowane strony; uprawnienia i zakres odpowiedzialności rzecznika praw stron w postępowaniach są określone w mandacie przyjętym przez Komisję.”;

4) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Cła tymczasowe mogą zostać nałożone, jeżeli;

- a) postępowanie zostało wszczęte zgodnie z art. 10;
- b) zostało wydane odpowiednie zawiadomienie oraz stworzono zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość przedstawienia informacji i uwag zgodnie z art. 10 ust. 12 akapit drugi;
- c) wstępnie stwierdzono, że przywożony produkt korzysta z subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych oraz określono wynikającą z tego szkodę dla przemysłu Unii; oraz
- d) interes Unii wymaga interwencji w celu zapobieżenia takiej szkodzi.

Cła tymczasowe zostają nałożone nie wcześniej niż 60 dni, lecz nie później niż dziewięć miesięcy od wszczęcia postępowania.

Kwota tymczasowego cła wyrównawczego odpowiada wstępnie ustalonej łącznej kwocie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych.

Jeżeli Komisja, na podstawie wszystkich dostarczonych informacji, może wyraźnie wstępnie stwierdzić, że nałożenie cła tymczasowego w tej kwocie nie leży w interesie Unii, nakładane jest tymczasowe cło wyrównawcze w wysokości, która jest odpowiednia dla wyeliminowania szkody dla przemysłu Unii, jeżeli jest ona niższa niż całkowita kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych.

Cel tymczasowych nie nakłada się w okresie trzech tygodni od przesłania informacji do zainteresowanych stron zgodnie z art. 29a (okres wcześniejszego informowania). Dostarczenie takich informacji pozostaje bez uszczerbku dla późniejszych powiązanych decyzji, które mogą zostać podjęte przez Komisję.

Do dnia 9 czerwca 2020 r. Komisja dokonuje przeglądu, czy w okresie wcześniejszego informowania nastąpił znaczny wzrost przywozu i czy, jeżeli wzrost taki nastąpił, spowodował dodatkową szkodę dla przemysłu Unii pomimo środków, jakie Komisja mogła przyjąć na podstawie art. 24 ust. 5a i art. 15 ust. 1. Przegląd opiera się w szczególności na danych zgromadzonych na podstawie art. 24 ust. 6 oraz wszelkich odpowiednich informacjach, którymi dysponuje Komisja. Komisja przyjmuje akt delegowany zgodnie z art. 32b zmieniający czas trwania okresu wcześniejszego informowania na dwa tygodnie w przypadku wystąpienia znacznego wzrostu przywozu, który spowodował dodatkową szkodę, i na cztery tygodnie, jeżeli ten wzrost nie wystąpił.

Komisja podaje do wiadomości publicznej na swojej stronie internetowej informacje o zamiarze nałożenia celów tymczasowych, w tym o możliwych stawkach celnych, w momencie przekazania zainteresowanym stronom informacji zgodnie z art. 29a.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Jeżeli margines szkody jest obliczany według ceny docelowej, użyty zysk docelowy ustala się z uwzględnieniem takich czynników, jak poziom zyskowności przed wzrostem przywozu z państwa objętego dochodzeniem, poziom zyskowności potrzebny do pokrycia pełnych kosztów i inwestycji, działalności badawczo-rozwojowej i innowacji oraz poziom zyskowności spodziewany w normalnych warunkach konkurencyjności. Taka marża zysku nie może być niższa niż 6 %.

1b. Przy ustalaniu ceny docelowej należy uwzględnić rzeczywiste koszty produkcji wytwarzanej przez przemysł Unii, wynikające z wielostronnych umów dotyczących ochrony środowiska oraz protokołów do nich, których Unia jest stroną, a także z konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) wymienionych w załączniku Ia do niniejszego rozporządzenia. Ponadto uwzględnia się przyszłe koszty, które nie zostały uwzględnione w ust. 1a niniejszego artykułu, które wynikają z tych umów i konwencji i które przemysł Unii poniesie w okresie stosowania środka zgodnie z art. 18 ust. 1.”;

5) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku tymczasowego potwierdzenia subsydiowania i szkody Komisja może, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 25 ust. 2, przyjąć złożoną ofertę zadowalającego, dobrowolnego zobowiązania, na mocy którego:

- a) kraj pochodzenia lub wywozu wyraża zgodę na zniesienie albo ograniczenie subsydiów albo podejmuje inne działania dotyczące ich skutków; lub
- b) eksporter zobowiązuje się skorygować swoje ceny albo zaprzestać wywozu do danego obszaru tak długo, jak wywóz ten będzie korzystał z subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, jeżeli wyeliminuje to negatywne skutki tych subsydiów.

W takim przypadku oraz tak długo, jak takie zobowiązania pozostają w mocy, w zależności od przypadku, cła tymczasowe nałożone przez Komisję zgodnie z art. 12 ust. 3 albo cła ostateczne nałożone zgodnie z art. 15 ust. 1 nie mają zastosowania do odnośnego przywozu produktów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań, wraz z późniejszymi zmianami.

Podwyżki cen wynikające z zobowiązań nie są wyższe niż jest to niezbędne do skompensowania subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych.

Jeżeli Komisja, na podstawie wszystkich dostarczonych informacji, może wyraźnie stwierdzić, że w interesie Unii nie leży, aby określać podwyżki cen wynikające z zobowiązań, zgodnie z ust. 1 akapit trzeci niniejszego artykułu, podwyżki wynikające z zobowiązań są niższe niż kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, jeżeli taka podwyżka byłaby odpowiednia do usunięcia szkody dla przemysłu Unii.”;

b) w ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Z wyjątkiem szczególnych okoliczności oferty zobowiązań składa się nie później niż pięć dni przed końcem okresu, w którym można składać oświadczenia na podstawie art. 30 ust. 5, tak aby zapewnić innym stronom możliwość przedstawienia uwag.”;

c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Oferowane zobowiązania nie muszą zostać zaakceptowane, jeżeli ich przyjęcie uznaje się za nierealistyczne, przykładowo gdy liczba rzeczywistych lub potencjalnych eksporterów jest zbyt duża, lub ze względu na inne przyczyny, w tym wynikające z założeń polityki ogólnej, która obejmuje w szczególności zasady i zobowiązania określone w wielostronnych umowach dotyczących ochrony środowiska oraz protokołach do nich, których Unia jest stroną, a także konwencjach MOP wymienionych w załączniku Ia do niniejszego rozporządzenia. Danemu eksporterowi lub krajowi pochodzenia lub wywozu można podać powody, dla których proponuje się odrzucić ofertę zobowiązania oraz można umożliwić im przedstawienie uwag w tej sprawie. Powody odrzucenia są określane w ostatecznej decyzji.

4. Strony oferujące zobowiązanie mają obowiązek przedstawienia także jego niepoufnej wersji spełniającej wymogi art. 29, tak aby strony dochodzenia, Parlament Europejski i Rada mogły mieć do niej dostęp.

Ponadto przed przyjęciem wszelkich takich zobowiązań przemysłowi Unii umożliwia się przedstawienie uwag na temat głównych warunków zobowiązania.”;

6) art. 14 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych jest uznawana za minimalną, jeżeli kwota ta jest niższa niż 1 % *ad valorem*. Jednak w odniesieniu do dochodzeń dotyczących przywozu z krajów rozwijających się minimalny próg wynosi 2 % *ad valorem*.”;

7) w art. 15 ust. 1 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Kwota cła wyrównawczego nie może przekraczać kwoty stwierdzonych subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych.

Jeżeli Komisja, na podstawie wszystkich dostarczonych informacji, może wyraźnie stwierdzić, że w interesie Unii nie leży, aby określać kwotę środków zgodnie z akapitem trzecim, kwota cła wyrównawczego jest niższa, jeżeli takie niższe cło byłoby odpowiednie do usunięcia szkody dla przemysłu Unii.

Jeżeli Komisja nie rejestruje przywozu, ale stwierdza, na podstawie analizy wszelkich odpowiednich informacji, którymi dysponuje przy przyjmowaniu środków ostatecznych, że w okresie wcześniejszego informowania ma miejsce dalszy znaczny wzrost przywozu objętego dochodzeniem, Komisja uwzględni dodatkową szkodę wynikającą z tego wzrostu, ustalając margines szkody na okres nie dłuższy niż ten, o którym mowa w art. 18 ust. 1.”;

8) w art. 18 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jeżeli w następstwie dochodzenia przeprowadzonego zgodnie z niniejszym artykułem dany środek wygasa, wszelkie cła od towarów, które zostały poddane odprawie celnej, pobrane od dnia wszczęcia tego dochodzenia są zwracane, pod warunkiem że krajowe organy celne otrzymały wniosek o zwrot cła i rozpatrzyły go pozytywnie zgodnie z odpowiednim unijnym prawodawstwem celnym dotyczącym zwrotu i umorzenia cła. Taki zwrot cła nie stanowi podstawy dla zapłaty odsetek przez krajowe organy celne.”.

9) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„4. Dochodzenia na mocy niniejszego artykułu wszczyna się z inicjatywy Komisji, na wniosek państwa członkowskiego lub dowolnej zainteresowanej strony w przypadkach, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody dotyczące czynników wymienionych w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu. Wszczęcie następuje w drodze rozporządzenia Komisji, w którym nakazuje się organom celnym poddanie przywozu rejestracji zgodnie z art. 24 ust. 5 lub żądanie gwarancji. Komisja informuje państwa członkowskie, gdy zainteresowana strona lub państwo członkowskie wystąpiły z wnioskiem uzasadniającym wszczęcie dochodzenia, a Komisja zakończyła jego analizę, lub gdy Komisja samodzielnie ustaliła, że należy wszcząć dochodzenie.”;

b) w ust. 6 akapity drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem mają miejsce poza Unią, zwolnienie może zostać przyznane producentom przedmiotowego produktu, co do których stwierdzono, iż nie biorą udziału w praktyce obejścia środków w rozumieniu ust. 3.

W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem mają miejsce w Unii, zwolnienie może zostać przyznane importerom, którzy wykazą, iż nie biorą udziału w praktyce obejścia środków w rozumieniu ust. 3.”;

10) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na podstawie niniejszego rozporządzenia mogą zostać przyjęte przepisy szczególne, w szczególności dotyczące wspólnej definicji pojęcia pochodzenia, zawartej w rozporządzeniu (UE) nr 952/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady (*), oraz dotyczące stosowania i poboru ceł wyrównawczych na szelfie kontynentalnym państw członkowskich lub w wyłącznej strefie ekonomicznej zadeklarowanej przez państwa członkowskie na mocy Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS).

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Począwszy od wszczęcia dochodzenia, Komisja, po poinformowaniu w odpowiednim czasie państw członkowskich, może zlecić organom celnym podjęcie właściwych kroków w celu rejestracji przywożonych produktów, tak by można było następnie zastosować środki wobec tego przywozu od daty takiej rejestracji. Przywóz podlega rejestracji na wniosek przemysłu Unii, który to wniosek zawiera dostateczne dowody uzasadniające takie działanie. Przywóz można również poddać rejestracji z inicjatywy Komisji. Rejestracja zostaje wprowadzona rozporządzeniem Komisji. Takie rozporządzenie określa cel działania oraz, w stosownych przypadkach, szacunkową kwotę przyszłej należności. Okres poddania przywozu obowiązkowej rejestracji nie przekracza dziewięciu miesięcy.”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5a. Komisja rejestruje przywóz zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu w okresie wcześniejszego informowania zgodnie z art. 29a, chyba że dysponuje wystarczającymi dowodami w rozumieniu art. 10, potwierdzającymi, że wymogi określone w art. 16 ust. 4 lit. c) albo d) nie są spełnione. Podejmując decyzję o rejestracji, Komisja w szczególności analizuje zebrane informacje na podstawie kodów zintegrowanej taryfy Unii Europejskiej (TARIC) utworzonych dla produktu objętego dochodzeniem na podstawie ust. 6 niniejszego artykułu.”;

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Państwa członkowskie co miesiąc składają Komisji sprawozdania na temat handlu produktami przywozowymi podlegającymi dochodzeniu i środkom, a także na temat kwoty ceł pobranych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Wszczynając dochodzenie zgodnie z art. 10, Komisja tworzy kody TARIC dla produktu objętego dochodzeniem. Państwa członkowskie składając sprawozdania dotyczące przywozu produktu objętego dochodzeniem korzystają z kodów TARIC od momentu wszczęcia dochodzenia. Komisja może, na wyraźny i uzasadniony wniosek zainteresowanej strony, podjąć decyzję o przekazaniu zainteresowanym stronom nieopuźnego podsumowania informacji dotyczących zagregowanej wielkości i wartości przywozu danych produktów.”;

e) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„8. Zawsze gdy Komisja zamierza przyjąć dowolny dokument zawierający ogólne wytyczne dla potencjalnie zainteresowanych stron na temat stosowania niniejszego rozporządzenia, przeprowadza się konsultacje publiczne zgodnie z art. 11 ust. 3 TUE. Parlament Europejski i Rada także mogą wyrazić swoje opinie.”;

11) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 24a

Szelf kontynentalny państw członkowskich lub wyłączna strefa ekonomiczna

1. Cło wyrównawcze może zostać także nałożone na dowolny subsydiowany produkt przywożony w znaczących ilościach na sztuczną wyspę, stałą lub pływającą instalację lub dowolną inną konstrukcję na szelfie kontynentalnym państwa członkowskiego lub do wyłącznej strefy ekonomicznej zadeklarowanej przez państwo członkowskie na mocy UNCLOS, jeżeli miałyby to spowodować szkodę dla przemysłu Unii. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające warunki nakładania takich ceł oraz procedury dotyczące notyfikowania i zgłaszania takich produktów oraz płatności takich ceł, w tym odzyskiwania, zwrotu i umorzenia (narzędzie celne). Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

2. Komisja nakłada jedynie cło, o którym mowa w ust. 1, od dnia, w którym narzędzie celne, o którym mowa w ust. 1 staje się gotowe do zastosowania. Komisja informuje wszystkie podmioty gospodarcze, że narzędzie celne jest gotowe do zastosowania, osobnym obwieszczeniem publikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.”;

12) art. 27 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. W przypadku dużej liczby unijnych producentów, eksporterów lub importerów, typów produktu lub transakcji dochodzenie można ograniczyć do rozsądnej liczby stron, produktów lub transakcji, wykorzystując statystycznie reprezentatywne próby w oparciu o informacje dostępne w momencie ich doboru, albo do największej reprezentatywnej wielkości produkcji, sprzedaży lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie.

2. Ostatecznego wyboru stron, typów produktów lub transakcji dokonuje Komisja na podstawie tych przepisów o doborze próby. Jednakże w celu umożliwienia doboru reprezentatywnej próby preferowany jest dobór próby po konsultacji i za zgodą zainteresowanych stron, pod warunkiem że strony te zgłoszą się i udostępnią informacje w ciągu jednego tygodnia od wszczęcia dochodzenia.”;

13) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 29a

Informacje na etapie tymczasowym

1. Unijni producenci, importerzy i eksporterzy oraz ich reprezentatywne stowarzyszenia, jak również kraj pochodzenia lub wywozu mogą wystąpić o informacje dotyczące planowanego nałożenia celów tymczasowych. Wnioski o udzielenie takich informacji składane są na piśmie w terminie określonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Takie informacje przekazuje się tym stronom na trzy tygodnie przed nałożeniem celów tymczasowych. W informacjach takich, z należytym uwzględnieniem konieczności przestrzegania obowiązku zachowania poufności, o którym mowa w art. 29, zawiera się: podsumowanie dotyczące zaproponowanych celów przedstawiane jedynie do celów informacyjnych oraz szczegóły obliczeń dotyczących kwoty subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych i marginesu odpowiedniego do usunięcia szkody, jaką ponosi przemysł Unii. W terminie trzech dni roboczych od przekazania takich informacji strony mogą przedstawić uwagi dotyczące poprawności obliczeń.

2. Jeżeli planuje się kontynuowanie dochodzenia, jednak bez nakładania celów tymczasowych, zainteresowane strony zostają powiadomione o nienakładaniu celów trzy tygodnie przed upływem terminu nałożenia celów tymczasowych, o którym mowa w art. 12 ust. 1.”;

14) w art. 31 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W celu zapewnienia solidnej podstawy, w oparciu o którą organy będą mogły uwzględnić wszystkie uwagi i informacje przy podejmowaniu decyzji o tym, czy nakładanie środków leży w interesie Unii, unijni producenci, związki zawodowe, importerzy i ich reprezentatywne stowarzyszenia, reprezentatywni użytkownicy oraz reprezentatywne organizacje konsumenckie mogą w terminach określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania w sprawie cła wyrównawczego zgłosić się i dostarczyć Komisji informacje. Informacje takie lub stosowne ich streszczenia udostępnia się pozostałym stronom określonym w niniejszym artykule, a strony te mają prawo odnieść się do tych informacji.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Strony działające zgodnie z ust. 2 mogą przedstawić uwagi na temat zastosowania wszelkich celów tymczasowych. Uwagi takie muszą wpłynąć w terminie 15 dni od daty zastosowania takich środków, aby były uwzględnione, i są one lub ich odpowiednie podsumowania udostępniane innym stronom, które mogą ustosunkować się do tych uwag.”;

15) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 32a

Sprawozdanie

1. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie roczne na temat stosowania i wdrożenia niniejszego rozporządzenia należycie uwzględniając potrzebę ochrony informacji poufnych w rozumieniu art. 29.

Sprawozdanie to zawiera informacje o stosowaniu środków tymczasowych i ostatecznych, o zakończeniu dochodzeń bez wprowadzania środków, zobowiązaniach, o ponownych postępowaniach, przeglądach, znaczących zakłóceniach i wizytach weryfikacyjnych oraz o działalności różnych organów odpowiedzialnych za monitorowanie wdrożenia niniejszego rozporządzenia i wypełniania wynikających z niego obowiązków. Sprawozdanie zawiera także informacje na temat stosowania instrumentów ochrony handlu przez państwa trzecie w odniesieniu do Unii oraz na temat odwołań od nałożonych środków. Obejmuje ono czynności rzeczniczki praw stron w postępowaniach z Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Handlu oraz czynności punktu pomocy dla MŚP w związku ze stosowaniem niniejszego rozporządzenia.

Sprawozdanie opisuje również sposób analizowania i uwzględniania w ramach dochodzeń norm socjalnych i środowiskowych. Do takich norm należą normy wynikające z wielostronnych umów dotyczących ochrony środowiska, których Unia jest stroną, oraz z konwencji MOP wymienionych w załączniku Ia do niniejszego rozporządzenia, a także z równoważnego ustawodawstwa krajowego kraju wywozu.

2. Do dnia 9 czerwca 2023 r., a następnie co pięć lat Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, przegląd stosowania art. 12 ust. 1 akapity trzeci i czwarty, art. 13 ust. 1 akapity trzeci i czwarty oraz art. 15 ust. 1 akapity trzeci i czwarty, w tym ocenę tego stosowania. Takiemu przeglądowi może, w stosownym przypadku, towarzyszyć wniosek ustawodawczy.

Artykuł 32b

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 12 ust. 1, powierza się Komisji na okres dwóch lat od dnia 8 czerwca 2018 r.; z uprawnienia tego Komisja może skorzystać tylko jeden raz.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 12 ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa (*).
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 12 ust. 1 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania danego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

(*) Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.”

Artykuł 3

Załącznik do niniejszego rozporządzenia dodaje się jako załącznik Ia do rozporządzeń (UE) 2016/1036 i (UE) 2016/1037.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich dochodzeń, w odniesieniu do których zawiadomienie o wszczęciu postępowania na podstawie art. 5 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 2016/1036 lub art. 10 ust. 11 rozporządzenia (UE) nr 2016/1037 zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* po dacie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 30 maja 2018 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

A. TAJANI

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. PAVLOVA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK Ia

KONWENCJE MOP, O KTÓRYCH MOWA W NINIEJSZYM ROZPORZĄDZENIU

1. Konwencja dotycząca pracy przymusowej lub obowiązkowej (nr 29) (1930 r.)
 2. Konwencja dotycząca wolności związkowej i ochrony praw związkowych (nr 87) (1948 r.)
 3. Konwencja dotycząca stosowania zasad prawa organizowania się i rokowań zbiorowych (nr 98) (1949 r.)
 4. Konwencja dotycząca jednakowego wynagrodzenia dla pracujących mężczyzn i kobiet za pracę jednakowej wartości (nr 100) (1951 r.)
 5. Konwencja dotycząca zniesienia pracy przymusowej (nr 105) (1957 r.)
 6. Konwencja dotycząca dyskryminacji w zakresie zatrudnienia i wykonywania zawodu (nr 111) (1958 r.)
 7. Konwencja dotycząca najniższego wieku dopuszczenia do zatrudnienia (nr 138) (1973 r.)
 8. Konwencja dotycząca zakazu i natychmiastowych działań na rzecz eliminowania najgorszych form pracy dzieci (nr 182) (1999 r.)”
-